

1. Luku

TAPAHTUMARIKAS KEVÄTYÖ ESPOOSSA

”Hybridilapset löytävät aina vanhempansa.” Ponnahtin seisomaan. Kuka oli äskeinen puhuja? Ääni oli kuulunut mielessäni, nuoren henkilön ääni. Katsoin ympärilleni. En nähnyt läheisten puitten ja pensaitten lomassa ketään. Kaikki oli hiljaista.

– Mitä nyt? tiedusteli ystäväni Pate.

– Joku puhui minulle juuri telepaattisesti, vastasin. – Koski lapsia, miten he löytävät vanhempansa.

– Kuulostaa vähän kummalliselta, tuumi Paten vaimo, Tytti.

– Miten niin ”löytävät vanhempansa”?

Paikalla oli myös isoveljeni Valtsu ja tämän naisystävä Pirre. Neljä tuntia olimme jo vartoneet, ilmaantuisiko Nuuksion pimeälle yötaivaalle tunnistamattomia lentäviä esineitä. Taivaankansi oli kirkas, tähdet tuikkivat lempeästi, ja odotukset olivat myönteiset. Olimme istuneet ringissä käsi kädessä ja mietiskelleet kaukaisten tähtien asukkaita. Pyysimme heitä liittymään meditaatioomme, jossa keskityimme maapallon hyvinvointiin ja paranemiseen. Mielessä esitetty kutsu toimi tehokkaammin, kun se esitettiin joukolla, oli erään ufologin opaskirja neuvonut.

Odotin, tulisiko lisää ääniviestejä. Eipä niitä enää kuulunut. Keskiyön jälkeen veljeni alkoi nurista, ettei sinä yönä enää todennäköisesti tapahtuisi mitään. Tytti jaksoi yhä olla optimistinen kuten minäkin. Tiesin entuudestaan, että Maan ulkopuoliset olennot näyttäytyivät aivan oman aikataulunsa mukaan ja jättivät usein näyttäytymättä.

– Satelliitteja ja aina vaan pelkkiä satelliitteja, huokaisi Valtsu. – Eipä se sinun infrapunakiikarisi ole paljoa paljastanut.

Meinasin juuri vastata, kun ylitsemme kiisi silloin äänetön valolautanen pehmeätä oranssia hehkuen. Se sujahti puitten latvojen korkeudelle ja jäi sinne leijumaan.

– Hyvä tavaton, huohti Pirre.

– Oho, tuopa tuli äkkiä, totesi Valtsu. – Onko tuo nyt ihan oikea?

– On, nyökkäsin haltioituneena. – Upea kerrassaan, ja tosi kaunis.

– Sehän alkaa lähestyä, hermostui Tytti, kun kiekonmuotoinen alus vähensi korkeutta.

– Loistavaa, hihkaisin. – Tulisipa nyt saman tien ihan tähän.

– Ei! huudahti Tytti perääntyen kauhuissaan.

– Ei mitään syytä friikata, Tytti. Tätähän me halusimme.

– En varmasti halunnut, änkytti Tytti yhä hermostuneempana.

– Katsokaa nyt, se laskeutuu meitä kohti koko ajan. Lähdetään heti.

Valokiekko ampaisi silloin korkealle ja saman tien katosi näkyvistä.

– Säikäytit sen, moitti Pate vaimoan.

– Vai minäkö säikäytin sen eikä päinvastoin? Tämä on kauheata.

– Mutta miksi sitten ehdotit koko tätä tilaisuutta? ihmettelin.

– Sinähän olit meistä se kaikkein innokkain järjestämään tämän kontaktirytyksen ja ainoa ufotutkimuspiireihin kuuluva muutenkin.

– En minä tällaista halunnut. Ajattelin, että ne näyttäytyisivät vain kaukana taivaalla, lentäisivät etäällä hetken ja siinä kaikki. Tämä äskeinen oli ihan hirveää, huusi Tytti ja lähti juoksemaan metsäpolkua taskulamppunsa valossa.

Pate lähti perään. Hän lupasi rauhoitella vaimoan ja aikoi ensitöiksi ajaa hänet kotiin.

– Näemme taas, hän huusi vielä meille. – Oli ihan jännää, vaikka jäikin vähän kesken.